

श्री साइनाथ प्रमन.

श्री साईर्लीला

मासिक पुस्तक.

अंक १३, वर्ष ८] फाल्गुन

[शके १८५३

१९३०। गांधीना।

न लिखती दृढ़गत जलम तिरलम् । तद्दुर्जीवनम् तिकाय चपड़म् ।

शणमपि सुउजनसंगतिरेका । भवति भवाणव तरणे नौका
—शंकराचार्य,

संपादकः—रामचंद्र आत्माराम तर्खड़.

अनुक्रमणिका.

अनुभव	१-१२
शके १८५३ च्या श्रीगुहपौर्णिमेच्या उत्सवाप्रीत्यर्थ वर्गणी	
देणारांची यादी	१३-१६
शके १८५३ च्या पुण्यतिथी उत्सवाचा अहवाल ...	१७-२४
शके १८५३ च्या श्रीसमर्थ सद्गुरु साईबाबा महाराजांच्या	
पुण्यतिथी उत्सवाचा जमाखर्च	२५-२९
सिंहावलोकन	३०-३२

विनंति.

सुप्रसिद्ध श्री मोरोपंत कविकृत केकावलि या भक्तिरसप्रेमामृतानें और्थंबलेल्या काव्यावर कै. रा. ब. दादोवा पांडुरंग यांची “यशोदा पांडुरंगा” टीका जी साठ वर्षांपूर्वी छापून प्रसिद्ध झाली होती व आजमितीम अत्यंत दुर्भिल झाली होती तिची दुसरी आवृत्ति छापून तयार झाली आहे. किं. रु. २.

कै. गोविंदराव रघुनाथ दाभोळकर यांचा सुप्रसिद्ध ओजस्वी व प्रासादिक श्रीसाईसच्चरित हा ग्रंथ बांधून तयार आहे. पाने अदमासे १०००, किं. रु. २--८--०.

रा. आ. तर्बंड.

व्यवस्थापक—श्रीसाईलीला कचेरी.

श्री साई भक्तांस विज्ञप्ति.

कोणाला श्री साईमहाराजांवद्दलचे त्यांचे स्वतःचे अनुभव श्री माईलीलेंत प्रसिद्ध व्हावे म्हणून पाठविण्याचे असतील त्यांनी ते आमचेकाढे पाठविल्यास ते प्रसिद्ध होण्यावद्दल आदरपूर्वक योग्य तो विचार होईल.

रा. आ. तर्बंड,
—प्रकाशक.

अनुभव

अपूर्व शिक्षण “मी आहे ना तुझ्यापाणी ? ”

श्रीसाईमाऊलीची अध्यात्मिक शिक्षण किती तरी साधी, अप्रतिम आणि परिणामकारक अशी दृष्टोत्पत्तीस येत होती व अद्यापीही येत आहे !!

“ बाबा ! आतां घरीं परत जाण्याची आज्ञा ? ”

“ पाहूं ! त्याचा विचार दुपारला करूं ! ”

दोनप्रहरीं याचप्रमाणे विचारले असतां,

“ पाहूं ! सकाळला ! ”

याप्रमाणे भक्ताच्या मनाची चलबिचल अथवा त्याचीं आर्थिक संकटे यांचा पूर्ण विचार करून, त्यांविषयीं योग्य तो इलाज होऊन बाबा प्रत्येक भक्ताला तावडतोव अथवा उशिरां, कधीं कधीं त्याच्या मर्जीविरुद्धही, घरीं परत जाण्याची आज्ञा देत असत.

लेखकाला प्रकरे स्मरतें कीं, श्रीनीं कै. लोकमान्यांच्या एका परमप्रसिद्ध व एकनिष्ठ मित्राला कित्येक महिने शिरडीस अडकवून ठेविले होते ! परत जाण्याचा परवानगी मुळीच देईनात. हे गृहस्थ मोठे विद्वान, सुधारक वृत्तीचे असूनही, अत्यंत श्रद्धावान् असल्यामुळे, श्रींच्या आज्ञेचे त्यांनीं यत्किंचितही उल्लंघन केले नाहीं. महिनोगणती शिरडीस राहिल्यामुळे त्यांचे आर्थिक नुकसान हजारों रुपयांनीं झालेले आम्हां सर्वांना स्पष्ट दिसत होते, पण त्याची त्यांनीं मुळीच पर्वा केली नाहीं.

कै. लोकमान्यांना त्यावेळीं सजा होऊन सरकारने त्यांस मंदा अंडकवून ठेविले होते, आणि त्यांच्या मित्रमंडळीच्या हालचालीच ठेविली होती.

यदाकदाचित् श्री साईबाबांच्या आज्ञेचे उल्लंघन करू स्थांनी शिरडीहून प्रयाण केले असतें तर ते निःसंशय मोठ्या

आफ्टी लैपटो

असते, असें त्यांना स्वतःला व त्यांच्या निकट सहवासांत असणाऱ्या मित्रमंड-
ळीला वाटत होते.

श्रीसार्वबाबा कोणासही शिरडींत उगाच अडकवून ठेवीत नसत. लेख-
काचा मित्र म्हणतो त्याला पक्के स्मरते की, एके वर्षी त्याच्या कंपनीची वार्षिक
सभा भरावयाची होती. तो मोठ्या हुद्यावर असल्यामुळे या सभेला त्याला
जखर हजर राहावयाचे होते. सभेला अद्यापि पांच सहा दिवसांचा अवसर
पाहून तो त्या वर्षी (बहुधा इ. स. १९१२ च्या विजयादशमीचा सुमार
असावा.) शिरडीस गेला होता. मतलब हा की, तेथें श्रीच्या पायांपाशीं तीन
दिवस राहून, श्रींची परवानगी घेऊन नंतर त्या सभेसाठी हजर राहावे.

दररोज सकाळीं शिवेच्या ओढ्यावर दूरवर एकांताची जागा पाहून तेथे
स्नान करावे असा त्याचा हमेशाचा प्रधात असे. त्याप्रमाणे त्या वेळींही स्नान
करतांना त्या ओढ्यांतल्या पाण्याला म्हणजे श्रीगंगेला (श्रीगोदावरीचेंच
पाणी ते) एक पैसा अर्पण करून, तिला करुण वाणीने, “गंगे! आज
तुझे शेवटचे स्नान काय? उद्यां तुझे दर्शन कुठले?” असे प्रेमाने
आणि कल्कळीने बोलून, नंतर कपडे वगैरे धुवून, श्रींच्या दर्शनासाठी, त्या
मशीदरूपि देवळांत जाऊन, श्रींचे तेथें दर्शन घ्यावे, श्रीसार्वबाबांच्या गोड
गोष्टी ऐकाव्या, त्यांत आपणाला समजेल तोच बोध घेऊन मनांत पक्की गांठ
बांधावी, आणि नंतर हळूच परत जाण्याची परवानगी मागावी, तेढ्हां वावांचे
उत्तर “उद्यां बघूं!”

शिवेच्या ओढ्याला त्या वेळेस बाराही महिने भरपूर पाणी असे. पाणी
उथळ असे आणि जागजागी त्याचे लहान लहान फांटे होऊन ते कांहीं
अंतरावर पुन्हा एकत्र होत, आणि पुन्हा पुढे विभागत; असे होत असतांना
पाण्यांतून जो अत्यंत मधुर कल्कळ असा शब्द निवत असे तो आज
लीलेंत प्रसिद्ध झालीं तरी कानांत अद्यापि आपली आठवण देऊन आनंद
पाठविल्यास आहे!

शिवेच्या ओढ्याचा शुकशुकाट व त्यांत वांडलेले गवत पाहून
होतो. पाटबंधांच्यामळे ते फकट जागारे पाणी आज उपयोगांत

येऊन उसांच्या मुख्य लागवडीने मधुर रस आणि गूळ उत्पन्न करून, निराळ्या तज्ज्ञेचा आनंद उत्पन्न करीत आहे. कानांनी उत्पन्न होणाऱ्या आनंदाचे रूपांतर रसनेने होणाऱ्या आनंदांत झाले आहे.

एक आनंद स्वर्गीय स्वरूपाचा होता तर दुसरा केवळ ग्राम्य स्वरूपाचा आहे !

शिवेच्या ओढ्यावर त्या झुळझुळ वाहाणाऱ्या पाण्याच्या कल्कल निनादांत तें पाणी जसें आपल्याशीं प्रत्यक्ष बोलत आहे, प्रेमानें आपणाला कुरवाळीत आहे, असें वाटे. याप्रमाणे वाह्यांग स्वच्छ होतांना जो वर वर्णन केलेला मानसिक आनंद व त्याकरवीं एक प्रकारची चित्तशुद्धि उत्पन्न होत होती त्या आनंदाच्या भरांत माझ्या स्नेह्यानें त्या श्रीगंगेच्या पाण्यावरोबर “श्रीगंगे, आज हें शेवटचे स्नान काय ? उद्यां तुझें दर्शन कुठले ?” वगैरे वगैरे अशाच प्रकारचे प्रेमानें उच्चारलेले शब्द श्रीसाईब्राह्मांच्या कानांवर तत्क्षणीच जात होते.

याचा दाखला श्रीनीं स्नेह्याचा धाकटा मुलगा आपल्या वडिलांप्रमाणेच श्रीगंगेत स्नान करतांना हेच शब्द त्याच भावनेने बोलत असे, ज्याचा खुलासा श्रीनीं कै. दीक्षित वगैरे मंडळीसमोर एके दिवशीं याप्रमाणे केला होता ! “काका ! हा भाऊ रोज पाण्यावरोबर बोलतो रे ‘मला ठेव, ’ ‘मला ठेव, ’ म्हणून त्याला मला ठेऊन घ्यावं लागतं रे ! ”

पुण्यात्मा श्रीसाईब्राह्मांचे सर्व दृश्य व अदृश्य सृष्टीशीं तादात्म्य, याचा हा एक उत्कृष्ट दाखला आहे.

आपल्याकडे आलेल्या प्रेमळ पाहुण्यास त्याने ठेवून घेण्याचा कल दिसल्यास कोण यजमान त्याला जा म्हणून म्हणेल ? तेहां लेखकाच्या स्नेह्याला ठेवून घेण्यांत श्रीसाईमाउलीपाशीं जीं कांहीं अनेक कारणे अस-

१. तीर्थीच्या ठिकाणीं स्नाने करण्याची आणि रोजचे स्नान करितांना पवित्र नद्यांना आवाहन करण्याची महारि व ईगित याचमुळे असावे असें वाटते.

तील त्यांत अप्रत्यक्ष रीतीने श्रीगंगेपाडीं केलेली ही प्रेमपूर्वक याचना इच्छा समावेश त्यांनी त्यात जखर केलाच असला पाहिजे, हें उघड दिसते.

असो ! तीन दिवस झाल्यावर वार्षिक समेची आठवण होऊन परवां सभा, तर उद्यां येथून निघालेच पाहिजे हा विचार येऊन त्याच्या भनांत धस्स आले !

दुसऱ्या दिवशीं सकाळी कै. काकासाहेब दक्षितांना बरोबर घेऊन, त्यांच्या मध्यस्थीचा उपयोग करावा या हेतूने श्रीच्याजवळ तो गेला.

तेव्हां बाबा म्हणाले, “अरे ! असं काय करतोस ! तू काय रानांत आहेस ? उद्यां बदू ! ”

काकासाहेब म्हणाले, “बाबा ! त्यांची वार्षिक सभा उद्यां आहे ना ?”

बाबा म्हणाले, “काका ! त्याची चिंता तुला की मला ? ” नंतर मित्राकडे वळून म्हणाले, “पारोशानेच मला भेटायला आला ! ”

हें ऐकून तो मनस्वी खजिल झाला. अनेक वेळां शिरडीस गेला असेल. परंतु स्नान केल्याशिवाय श्रींचे दर्शन ध्यावयाचे नाही अशी त्यांने वहिवाट ठेवल्यामुळे, तिचा भंग केल्याचे आपल्या निर्दर्शनास आणून, आपल्या हातून अपराध घडल्याचे त्याला वाटून त्या विचारामुळे तो समेचा वर्गे सर्व विचार विसरून गेला. रोजच्याप्रमाणे ओढ्यावर स्नानासाठीं गेला; तेथें हर्मेशाप्रमाणे श्रीगंगेबरोबर त्यांने प्रेमाने भाषण केले.

त्या दोनप्रहरीं व त्यानंतर मुंबईस जाण्याचे तो साफ विसरून गेला होता.

समेचा दिवस उलटून गेल्यावर, संध्याकाळीं बाबा स्नेहाच्या बायकोला म्हणाले, “आये ! उद्यां मोठ सकाळला आपुन घरीं जाऊ वरं का ! मी बरोबर येईन वरं ! चिंता करूं नकोस ! ”

हे शेवटचे शब्द त्यालाच उद्देशून असावे असें मित्राला बाटले, कारण श्रींवर सर्व संसाराचा सर्व प्रकारचा भार त्या उभयतांनी टाकला होता.

“आये, तुझ्या संसाराची चिंता मला ” हे बाबांचे आवासन त्या उभयतांच्या कानांत हर्मेशा गुणगुणत असल्यामुळे त्यांची मने निश्चित होती.

त्याप्रमाणे तीं उभयतां दुसऱ्या दिवशीं सकाळीं पारोशानेच श्रीच्या चरणाजवळ निरोपासाठी गेलीं. बाबा त्यासंबंधानें कांहीं बोलले नाहीत; उलट प्रेमानें निरोप दिला आणि म्हणाले, “ जा बरं ! मी तुमच्यासोबत आहे ! ”

त्याप्रमाणे सकाळीं सात वाजतां शिरडीहून निघून, दहा वाजतां कोपरगांव, व बारा वाजतां मनमाड्हून एक्स्प्रेस पकडून, संध्याकाळीं सहा वाजतां तीं उभयतां सुखरूप घरी आलीं.

दुसऱ्या दिवशीं मित्र आपल्या कचेरींत गेला. तेव्हां कै. श्री.बाळकराम, जे त्याच्या हाताखालीं त्यावेळीं नोकरीस होते ते त्याला म्हणाले, “बाबासाहेब ! तुम्ही परवां मीटिंगला हजर नव्हतां. आम्ही जाणले की, बाबांनीं तुम्हांला जखर ठेवून घेतलेच असावे. कारण जी गोष्ट आज इतके वर्षात कधीही न घडलेली, ती यंदा दिसून आली, कीं कायद्याप्रमाणे मीटिंगला जितके सभासद हजर असावयास पाहिजेत तितके हजर नसल्यामुळे, सभा भरलीच नाही, आणि सभा आठ दिवस लांबणीवर ठेवण्यांत आली आहे ! ”

मित्र म्हणतो कीं, त्या क्षणापर्यंत त्याला त्या समेची पूर्ण विस्मृति होती. हा सर्व घडलेला प्रकार जाणून त्याच्या व कै. बाळकरामाच्या डोक्यातून घळघळ प्रेमाश्रु वहावयास लागले. आणि स्नेह्याच्या मालकालाही सानंदार्थ्य वाटले.

या गोष्टीचा कै. बाळकराम यांच्या मनावर इतका दृढ परिणाम झाका कीं, त्यांना त्यानंतर यजमानानें मोती खात्यावर मोठ्या पगारावर स्वतंत्र हुद्यावर नेमिले असतांही, यजमानाच्या प्रेमाची, पगाराची, व स्वतःच्या लहान लळान लेंकरांचीही पर्वा न ठेवितां, त्यानीं जी श्रींच्या पायांपार्शीं धाव घेतली कीं कायमचीच. तेथें दोन तीन वर्षानंतर त्यानीं समाधि घेतली.

असो ! मूळ मुद्यावर येऊं, “ जा बरं ! मी तुमच्या बरोबर आहे ” हें आशासन श्रीसाईबाबा प्रत्येक भक्ताला परत जातेवेळीं देत असत.

त्यावेळीं मोठरी नव्हत्या. टांगे व बैलगाड्या यांचीच सोई असे. मुंबईच्या मंडळीजवळ कांहीं तरी ऐवज जखर असलाच पाहिजे, असे मानून.

शिरडी ते कोपरगांव, अथवा पावसाळ्याचे दिवसांत श्रीगंगेला महापूर असल्यास शिरडी ते चितळी या पल्ल्यांतल्या त्या वेळेच्या रुक्ष प्रदेशांत त्या सडकांवर क्कचित् प्रसंगी^१ टांगे अथवा बैलगाड्या लुटण्यांत येत असत आणि प्रवास करणाऱ्या खी-पुरुषांस चोरांकडून हाणमार व लाठीमार होत असे.^२

म्हणून बहुधा घरीं जाईपर्यंत आपणाला काहीं त्रास होणार नाहीं, असाच बहुतेक श्रीसाईमाऊलीच्या आश्वासनाचा अर्थ समजून आपल्या मनाचें समाधान करीत असत. काहीं धूर्त^३ जन, प्रकाढ्या हड्डी पोराप्रमाणे आपल्या आईची कास न सोडतां तिला चिटकून राहून, आणि गळ घालून या आश्वासनाचा लाभ केवळ त्या प्रवासापुरताच न घेतां, या संसारयात्रेच्या आणि या नंतरच्या संपूर्ण प्रवासापर्यंत लावून घेऊन स्वस्थ वसत आणि त्यामुळे वाबा त्या ग्रीत्यर्थ वेळेवेळी प्रोत्साहनपूर्वक दाखले घडवून आणून त्या हड्डी पोरांचे लाड पुरवीत आले आहेत.

आतां मजा पहा ! प्रभु हृदयस्थ आहे हें कै. रा. गो. भांडारकर, मोडक, रानडे, वगैरे थोर पुरुषांनी प्रार्थनासमाजांत व्याख्यानें व कार्तनें वगैरेच्या द्वारे प्रतिपादन करावें, पण सारे अळवावरचें पाणी ! देव हृदयस्थ आहे खरा, कारण तो सर्वव्यापी आहे. परंतु कोणत्याही मूर्त स्वरूपांत त्याला मनः-वक्षुंपुढे ठेवण्याची शिकवण नसल्यामुळे त्याचें ध्यान कसें करावें हें मुळीचे कळेना. आणि ध्यान करण्याची शिकवण नसल्यामुळे केवळ प्रार्थनेने मनाचे समाधान होत नाहीं. प्रार्थना परिणामकारक आहे ही गोष्ट निःसंशय आहे. आपल्या अंतःकरणांतले सुखःदुख निवेदन केल्यानें ज्या प्रकाराने पतिपत्नी, मायलेंकरे, सुहृद बंधु, आणि त्याचप्रमाणे दरिद्री नारायणांची रूपे, आणि

^१ आतां हाच प्रदेश, पाटवंधाच्यामुळे श्रीगंगेच्या पाण्याचा मूबलक पुरवठा होऊन, उसांच्या लागवडी, फळझाडांच्या बागाइती आणि त्या सर्व उत्पन्नाच्या वाहतुकीसाठी मोटरी डाढ्या व माणसे यानीं सारखा गजबजलेला आहे.

^२ अशानां वाबा कौतुकानें बोलत “ आले ! माझीं आंतडी खायला ! ! ”

तत्सम जनता, यांचीं मने आकर्षिलों जाऊन परस्परांविषयींचे प्रेम व विश्वास दृढ व वृद्धिंगत होतात, तर त्याच प्रकाराने त्या सर्वव्यापी सर्वशक्तिमान अत्यंत दयाळू व कृपाळू परमेश्वरांचे, प्रार्थना करिताना इष्ट मूर्ति स्वरूप मनःक्षेपुद्दें ठेविल्यास, तोच अगम्य निराकार प्रभु आपुलकीचा वाटून, त्याला हव्यासाने हृदयांत सहज कोंडून ठेवितां येतो; आणि त्यामुळे आपल्याप्रमाणे इतरांच्या हृदयांत त्याचे अस्तित्व आपल्याप्रमाणेच पूर्ण प्रमाणाने भरलेले आहे याचा अनुभव भक्ताला घेतां येतो.

लेखकाच्या मित्राला हा अनुभव इतर साईभक्तांप्रमाणेच श्रीसाईबाबांच्या चरणांपाशीं बाबांच्या वर दर्शविलेल्या श्रींच्या आश्वासनाने हळूहळू अनुभवांत आला. जें काम पोथ्या-पुस्तकांच्या कोरड्या वाचनाने शोधित असतांही त्याला त्याच्या पंधराच्या वर्षापासून तों पंचेचाळिसाच्या वर्षापर्यंत झाले नाहीं, तों श्रीसाईबाबांनीं आपल्या सहज लीलेने केले. आणि यासाठींच “ चला ! मी तुमच्याबरोबर येतो. मी तिकडे तुझ्यापाशीं नाहीं काय ? ” या गोड शब्दांवर सर्वस्वीं भार ठेवून ग्रत्येक साईभक्ताने, श्रीसाईबाबा आपल्यापाशींच आपले हृदयस्थ होऊन बसले आहेत, हें सारखे मनावर ठसवून घेऊन, अनुभवाने प्राहावे.

हें कसें करावे, हें ज्याच्या त्याच्या इच्छेवर व निष्ठेवर पूर्णपणे अवलंबून आहे. श्रीसंत कबीर म्हणतात “ जो तू चाहो मुझको, मेरी मुकलही आस । मेरा ऐसा व्है रहै सब कच्छू तेरे पास ” ॥ साकी ॥ अथवा श्रीगीतेंत श्री-भगवान म्हणतात:—

“ ये यथा मां प्रपद्यते, तांस्तथैव भजाम्यइम् ” हें व्हावे कसें ? कळावे कसें ? यासाठींच श्रीसाईबाबांनीं किती तरी स्वल्प रीतीने “ चला ! मी तुमच्याबरोबर येतो, ” “ मी तिकडे तुझ्याशीं नाहीं काय ? ” याचे साक्षात् अनुभव देऊन हृदयस्थ प्रभूची जाणीव षट्शाखांचे अध्ययन, वादविवादि ऊरफोड, हठयोगाचे प्रकार, या सर्व किलष्ट साधनांना बाजूला सारून, आपल्याप्रमाणे सर्व गरीब, अज्ञानी खीपुरुषादि संसारक्लेशांत गुरफट-लेल्या जीवांत ती जाणीव सहज रीतीने करून दिली आहे, आणि देत आहेत.

या पृथ्वीवर अनेक धर्म, अनेक चालीरीति, अनेक शिष्टाचार आहेत. त्या सर्वांतील अंतिम रहस्य व ऐक्यता श्रीसाईबाबानीं दृगोचर करून दिली आहे, आणि प्रचलित जिज्ञासुंना या अनुभवांच्या परिशिळनानें व आपल्या अतुल उदीनें ती जाणीव अद्यापि आणीत आहेत.

श्रीसाईबाबांच्या अप्रतिम व मनोहर लीलांनीं आणखी तें कसें प्रत्यक्ष अनुभवांत आणुन शिकवावें बरें !

“ महातारा ”

वांद्रे, ता. १८ फेब्रुवारी १९३२.

×

×

×

स्वप्नसृष्टि

गत वर्षी श्रीगुरुपौर्णिमेच्या वेळी शिरडींत कै. काकासाहेब दीक्षित यांच्या “ दीक्षीतवाड्याच्या ” माडीवर श्रीसाईबाबांच्या उदीविषयी बोलत असतां, श्री. माधवरावजी देशपांडे यांनी आपला एक अपूर्व अनुभव सांगितला, तो येणेप्रमाणे:-

“ श्रीसमर्थ सद्गुरु साईबाबांच्या हातून जी प्रत्यहीं चिमूट चिमूट उदी मिळत असे, ती घरीं आल्यावर एका रांजणांत श्री. माधवरावजी ठेवीत असत,

सुमारे ७-८ वर्षांमागें श्री. माधवरावजी कांहीं कामासाठीं मुंबईत गेले होते, आणि कांहीं दिवस तेथें राहावयाचा त्यांचा हेतूही होता.

तो दिवस जाऊन रात्रज्ञसरतां पहाटेस त्यांना एक स्वप्न पडले की, “ त्यांच्या कुटुंबियांपैकीं कोणा एका छीला पापड कीं काय ठेवण्यासाठीं एका रांजणाची गरज पडली आहे, आणि घरांत तपास करतां तो उदीच्चा रांजण तिला दिसला, आणि त्यांत उदी नव्हे पण केवळ निरुपयोगी राख आहे असे तिला वाटून ती राख टाकून देऊन तो रांजण वापरण्याचे तिनें योजिले आहे.”

अनुभव

स्वप्न इतके स्पष्ट पडले होते की, श्री. माधवरावजीना जरी जखरीच्या कामासाठी आणखी बरेच दिवस मुंबईत राहावयाचे होते तरी ते सर्व काम बाजूला सारून त्याच दिवशी पहिली मिळेल ती गाडी पकडून ते सरळ शिरडीला आले, आणि पाहातात तो स्वप्नांत पाहिल्याप्रमाणेच तो रांजण खाली करून त्यांतील उदी केवळ गैरसमजुतीने राख समजून टाकून देण्याची त्या चाईची खरोखरीच तयारी झाली होती.

जर श्री. माधवराव यांची शिरडीस येण्याची ती वेळ टळली असती तर त्या अमोल्य उदीचा केवळ गैरसमजुतीने नाश झालाच असता.

ता. १९-२-३२
१०, जर म्यान्शन,
वांद्रे.

रा. आ. तर्खड,
संपादक.

अनुभव

सा. न. वि. वि. माझी ही करुण कहाणी श्रीसाईलीलेत प्रसिद्ध व्हावी म्हणून भी आपणाकडे पाठवीत आहे.

इ. स. १९२५ साली माहे जून-जुलै महिन्याची गोष्ट. म्हण आहे की, संकट येऊ लागले म्हणजे ते एकटे कधी येत नाही. त्याची परंपरा असते, त्यावेळी माझी नोकरी गेली व लगेच पाठोपाठ माझी मुलगीही गेली. नोकरीविषयी मला विशेष काही वाटले नाही, परंतु मुलगी गेल्यामुळे माझी आणि माझ्या कुटुंबाची स्थिति अत्यंत शोचनीय झाली. हा दुःखांत आम्ही आहोत तो लगेच एक महिना होतो न होतो इतक्यांत त्या मुलीचा मुलगाही गोला. त्यामुळे आमची स्थिति फार बेताळ झाली. कुटुंबास तर जवळ जवळ बेड लागले असेच म्हणावे लागेल. माझा मुलगा अण्णा भव्या (आण्णाजी द्वामोदर रामपूरकर) हा ११ वर्षांचा, पण तो सुशील व अत्यंत प्रिय बहिणीचे

वियोगामुळे विमार पडला. अशा वेळी आमची स्थिति अत्यंत शोचनीय होणे साहजिक आहे.

जवळ पैसा नाही. धीर देण्यास कोणी नाही. वडील मुलगी सासरीं असून ती बाळंत झालेली. ह्यामुळे मलाही वेड्यासारखे होऊं लागले.

ह्यावेळीं जिरापुरास रा. रा. गणपतराव रेत्रे हे अमीन होते. माझी जुनी ओळख असल्याने करमणूक व्हावी म्हणून मी सहज त्यांजकडे जाऊन बसले. तों त्यांनी मजपाशीं श्रीसाईबाबांची गोष्ट सांगितली. ती सांगत असतां त्यांचे ग्रेम अनावर झाले, व जवळ जवळ तीच स्थिति माझी झाली. नंतर मीं त्यांना श्रीसाईनाथावद्दल माहिती विचारल्यावरून ती थोडक्यांत त्यांनी सांगितली, व एक मासिकाचा अंक (श्रीसाईलीला अंक ४ वर्ष ३ शके १८४७) मला वाचण्यास दिला.

इ. स. १९१९ सांत मी येथे कोर्टीत हेड कलर्क होतो. त्यावेळीं रा. रा. अवस्थी जज्जसाहेब जि. राठोड (हल्दीं उडजनीम ते प्रांत जज्ज आहेत) हे जिरापुरास दौऱ्यावर आले होते. त्यावेळीं मजकडे दोन कामे आणखी होतीं. एक त्यावेळीं दत्तसमाज चालू असून दर गुरुवारीं भजन होत असे व दुसरे अनाथ सेवासमिती चालू असून त्याचाही मी प्रेसिडन्ट होतो.

रा. रा. अवस्थी जज्जसाहेब हे एक पूर्ण भक्त आहेत असे वाटल्यावरून त्यांना गुरुवारीं समाजांत भजनास येण्यावद्दल विनंति केल्यावरून ते आले. त्यावेळीं त्यांचे ग्रेमल भजनावरून माझ्या ठिकाणीं पूज्य भाव वसला. तसेच ता. १४-११-१९ रोजीं त्यांना सेवासमितीकडून पानसुपारीही झाली. त्यांची माझी समक्ष अशी ओळख नाही; व त्यानंतर कधीं बोलणेही झाले नाहीं. तत्राप माझा अद्याप त्यांच्या ठिकाणीं पूज्यभाव आहे. पुढे मी गरोठला बदलून गेल्यावर त्यांचे संबंधांत बोलणे निघाल्यावरून कळले की, ते शिरडीस कोणी साईबाबा आहेत त्यांचे भजन करीत असतात.

मला रेघेसाहेबांनी मासिक दिल्यानंतर मी विचारले की, अवस्थी जज्जसाहेब भजन करतात तेच हे साईबाबा काय? त्यांनी होय म्हणून

सांगितले; नंतर मी मासिक घेऊन घरी आलों व तें कुटुंबास वाचून दाखविले. त्यावरून मनाळा वरीच तळमळ लागली कीं, साईबाबांचे दर्शन कसें होईल ? दोनचार दिवसांनी पुन्हां रेघेसाहेबांकडे गेलों, व आणखी अंक मागू लागलो. त्यांनी सांगितले कीं, आणखी अंक नाहींत पण भक्तविजय आहे, पण तो आम्ही रोज वाचीत असतो. तत्राप त्यांतले कांही अध्याय त्यांनी मला वाचण्यास दिले. तेही आम्ही वाचले. त्यापासून दुःखी अंतःकरणास थोडे समाधान वाटू लागले. श्रीसाईबाबांचा फोटो मला अमीन साहेबांनी दाखविला होता व मामिकाचे अंकावरही तो आहेच.

एके दिवशी रात्रीं झोपी जाण्यापूर्वी आम्ही श्रीसाईबाबांना प्रार्थना केली कीं, ‘नाथ ! आपण सर्वत्र असल्यानें आमची स्थिति आपण पाहात आहांत. आमचे रक्षण करा.’ असें सांगून आम्हीं झोपी गेलों.

मार्गील रात्रीं चार वाजतां मला स्वप्न पडले कीं, श्रीसाईबाबा माझ्या उद्दागती बसले असून मला नारळ दिला व बोलले, “तू श्रीज्ञानोबाची भक्ति करितोस तशीच करीत जा; मीही जवळ आहें ना !”

सकाळी उठल्यावर मला एकदम स्वप्न आठवले व नारळ पाढू लागलों. नंतर घरांत गेल्यावर कुटुंबानें मला सांगितले कीं, “मला आज स्वप्न पडले. साईबाबा अगदीं फोटोप्रमाणे मला दिसले व म्हणाले, ‘अशी फिकर करत जाऊ नये; गेले ते गेले. आहेत त्यांत समाधान मानावे. भिऊं नये. मी जवळ आहें ना ? मग काय ?’”

नंतर मीही माझे स्वप्न सांगितले व खरोखरीच त्या दिवसापासून आमचे मनात थोडे समाधान वाटू लागले व त्याच दिवशीं पुन्हां साईनाथांची प्रार्थना केली कीं, दुःखानें आमचा जीव पोळला असल्यानें आमचे चित्त स्थिर राहात नाही. चि. अण्णा^३ अध्यापि विमार आहे. त्यास कधीं वरे वाटेल ? त्याळा आपल्या पायांवर घातला आहे. सांभाळणार आपण समर्थ आहांत. त्या माझलीला खरोखर दया आली व त्याच दिवशीं दुपारीं मुलास पुष्कळ वरे

वाटले व तो ७—८ दिवसांतच वरा शाळा. त्यावेळी ठरल्या प्रमाणे श्रीसाई-
ल्याला मासिक वर्ष ४ चैत्र शके १८४८ पासून मुलाचे नांवाने (अण्णाजी
दामोदर रामपूरकर) या नांवाने आजवर मुरु आहे.

त्यानंतर स्वप्नांत पुन्हां एकदां दर्शन क्हावें म्हणून वरेच वेळा
प्रार्थना कोली, पण तसा योग आला नाही म्हणून वाईट वाटते.

तुका म्हणे मज बाळ्यणी भेटी ॥ आतां जगजेठी दुरावले ॥

म्हणून श्रीसाईबाबांचे भक्तमंडळीस माझी अशी प्रार्थना आहे की,
कृपाळू सज्जन तुम्ही संत जन ॥ येव्हढे कृपादान तुमचें मज ॥

आठवण तुम्ही घावी पांडुरंगा ॥ कींव माझी सांगा काकुल्यनी ॥

अनाथ अपराधी पतित आगला ॥ परि पायावेगला नका करू ॥

तुका म्हणे तुम्ही निरविल्यावरी ॥ मग मज हरी उपेक्षीना ॥ १ ॥

ह्याप्रमाणे जर मजवर दया केली तर खास श्रीसाईमाऊळी मजवर
कृपा करील अशी खात्री वाटते.

श्रुत होय हे विज्ञापना.

ता. ७१२१३१
कार्तिक वद्य १३.

}

आपला नम्र,
दामोदर भगवंत रामपूरकर,
मुक्काम जिरापूर,
इंदोर स्टेट.

शके १८५३ च्या श्रीगुरुपौर्णिमेच्या उत्सवाप्रीत्यर्थ
वर्गणी देणारांची यादी

स. रा. अजरेकर केशव गणेश, बेळगांव	२०-०-०
,, अजरेकर डी. जे., कुडुवाडी	५-०-०
,, आठवले रघुनाथ बी., पुणे	५-०-०
,, आंजलेकर के. आर., मुंबई	१-०-०
,, आरोळकर आत्माराम लाडोवा, गुंताकल	५-०-०
,, कर्णिक मोरेश्वर हरी, डहाणू	५-०-०
,, कानिटकर गणेश आत्माराम, कल्याण	५-०-०
,, किराणे पुरुषोत्तम महादेव सातारा	५-०-०
,, किराने महादेव गंगाधर, त्रिलिमोरा	१-४-०
,, केसरकर वामन सांवा, सावंतवाडी	५-०-०
कु. केळवेकर गुणवंती बाळकृष्ण, वाढे	०-४-३
ग. मा. कोठारी जे. बी. इंदूर	५-०-०
ग. रा. कंटक शामराव भास्कर, मुंबई	२-०-०
,, खडके आत्माराम रामकृष्ण, कलकत्ता	१-०-०
,, खारकर एस्. एस्., खारी	३-०-०
,, खोत विठ्ठल जगन्नाथ, दादर	१-०-०
,, गवाणकर वासुदेव लक्ष्मण, वसई	१-१२-०
,, गाळवणकर यशवंत जनार्दन, वाढे	२-०-०
,, घोळप वासुदेव रामचंद्र, मुंबई	१-०-०
,, चव्हाण एस्. के., मुंबई	१-०-०
,, क्यापटन सर्जन भा. रा. चांदोरकर, भंडारा	१०-०-०
रा. रा. चौबल गंगाधर नारायण, वाढे	२-०-०
डो. चौबल डी. आर., नंदेड	५-०-०

रा. रा. चौबल एम्. व्ही., चराई-ठाणे	२-०-०
श्री. जयकर सोनावाई बाळाजी, वांद्रे	२-०-०
रा. रा. जुन्नरकर यशवंत राजाराम, धरमपूर	२-०-०
रा. रा. जोशी आत्माराम नथोवा, अंधेरी	१-२-०
,, ठाकूर लक्ष्मण दासोदर, वोरिवळी	१-४-०
,, डोळस आनंदराव परशराम, कांदिवळी	२-०-०
कु. तर्खड इंदुबाला ज्योतींद्र, वांद्रे	०-५-३
रा. रा. तर्खड ज्योतींद्र रामचंद्र	,,
सौ. तर्खड लक्ष्मीदेवी ज्योतींद्र	,,
रा. रा. तर्खड रामचंद्र आत्माराम	१-१-०
,, तुंगे सखाराम अनंत	१-४-०
,, दलवी जनार्दन रामचंद्र, वसई	३-०-०
,, दलवी हरी बाळकृष्ण, कोळवे	१-०-०
,, दाभोळकर गजानन गोविंद, वांद्रे	१-०-०
,, दांडेकर मुकुंद जनार्दन, मुंबई	५-०-०
,, देव सदाशिव विश्वनाथ, पौड	१-०-०
,, देव रामचंद्र सीताराम, अंधेरी	१-०-०
,, देवधर व्ही. ए., मुंबई	५-०-०
,, देशमुख संपतराव, खरगोण	७-०-०
सौ. नाईक यशोदावाई नारायण, सफाळा	१-२-०
,, नाडकर सोनावाई विठ्ठल, माहीम	२-४-०
रा. रा. नायक खंडेराव बाळाजी, मुंबई	१-४-०
,, पागनीस एस. एस., मुंबई	१-०-०
,, पाटणकर दत्तात्रेय नारायण, वांद्रे	१-०-०
,, पाठरे वसंतराव नानाभाई, दादर	२-०-०

,,	पितळे विष्णु बळवंत, मुंबई	२-०-०
,,	पेणसे वामन गंगाधर, बडोदे	५-०-०
,,	पेंडुरकर कृष्णाजी नारायण, कुलें	१-४-०
सौ.	पेंडुरकर मनोरमावाई कृष्णाजी, ,,	१-४-०
रा. रा.	पोतदार घनश्याम शिवराम	१-०-०
,,	पंडित भिकाजी नारायण, चिपळूण	५-०-०
,,	,, वासुदेव नारायण, सावंतवाडी	१-०-०
,,	प्रधान खंडेराव यशवंत, जळगांव	२-०-०
रा. रा.	फडकर वामन नारायण, दादर	१-४-०
,,	भगवान शंकर व्ही., पुणे	१-०-०
,,	भांगळे मेघश्याम बाळकृष्ण, सावंतवाडी	२-०-०
,,	भांडारे श्रीधर गणेश, सोलापूर	२-०-०
,,	भोपटकर भिकाजी महादेव	१-४-०
,,	महाजन वासुदेव जीवनजी, मुंबई	५-०-०
,,	मानकर बाळकृष्ण माधवराव, वांदे	२-०-०
,,	मालपेकर कृष्णराव नारायण, मुंबई	५-०-०
,,	मुणगेकर सदाशिव आप्पाजी हस्ते रा. रा. म. धो. कांबळी, मुंबई	५-०-०
सरदार	मुदलियार एस. सी., पुणे	२-०-०
रा. रा.	मुदलियार व्ही. आर., पुणे	१-०-०
,,	मुसाळे बळवंतराव, घोळवड	१-४-०
,,	मुंगी लक्ष्मण गोविंद, नारायक	१-०-०
,,	मुळे गोविंदराव अमृतराव, माहीम	१-४-०
,,	मेली हरिश्चंद्र रामजी, अंधेरी	१-०-०
,,	मंत्री पांडुरंग जयराम, मुंबई	३-८-०
,,	म्हात्रे पांडुरंग जी., अंधेरी	१-०-०
कु.	ब्रह्मांडकर शांतावाई, मुंबई	५-०-०

मे. डी. एम. राजा, मुंबई	२-०-०
रा. रा. राजाराम आप्पाराव	२-८-०
,, रामचंद्र गंगाधर भोपाल	२-०-०
,, राशिनकर शंकर विठ्ठल, नगर	२-०-०
,, रेगे जी. के., खरगोण	४-०-०
,, शिरोडकर सावळराम आत्माराम, कुलं	२-५-०
,, श्रीयान गोपाल गणेश, मुंबई	२-०-०
,, सवार नारायण पुंडलीक, वांदे	२-०-०
,, सावंत बालकृष्ण राघव परडेकर, वांदे	२-०-०
,, सामंत वासुदेव सीताराम, मालवण	३-०-०
डॉ. सावे केरीशनाथ वासुदेव, मुंबई	२-८-०-०
रा. रा. सावे मोरेश्वर नारायण, मुंबई	३-०-०
,, सांबारे दार्जी विठ्ठल, पाले	५-०-०
,, सातधरे चिंतामण रामनाथ, वांदे	२-८-०
,, वगळ रामकृष्ण नाना, मुंबई	२-४-०
कै. वगळ सीताबाई रामकृष्ण, ,,	२-४-०
रा. रा. वाडकर यादव मारुती	२-०-०
सौ. वालावलकर सीताबाई राजाराम, वांदे	२-०-०
रा. रा. विजयकर गोवर्धन माधवराव, मुंबई	३-०-०
,, विजयकर खंडेराव माधवराव ,,	३-०-०
,, विनायक शंकर गिरधर, अंधेरी	२-०-०
,, वैद्य विनायक आप्पाजी ,,	२-०-०

श्री दत्तचित्सार्व सद्गुरभूषणमः

शके १८५३ च्या पुण्यतिथी उत्सवाचा अहवाल

श्रीसाईंलीलाकर्ते महाशय यांसः—

प्रेमपुरःसर कृ. शि. सा. न. वि. वि. शके १८५३ आश्विन शुक्ल २० वृधवार ता. २१—१०—३१ व त्यानंतर ३ दिवसपर्यंत श्रीशैलधी उर्फ शिरडी संस्थानांतील श्रीसमर्थ सद्गुर साईंबाबामहाराज यांच्या पुण्यतिथी उत्सवाचा अहवाल प्रथम अत्यंत नम्रभावे श्रीचरणतामरसीं सादर करून नंतर आपणाकडे पाठवीत आहे. त्यास येत्या श्रीसाईंलीलेच्या अंकीं प्रसिद्धी मिळावी अर्हा नम्र प्रार्थना आहे.

चालू साळच्या उत्सवाची पुण्य व मिष्ठ कामगिरी श्री. बाबासाहेब तर्खड, श्री. रा. व. मोरेश्वरराव प्रधान, श्री सुंदरराव नवलकरादि भक्तमंडळींनी मज-कडे दिली होती. ती मी भोट्या प्रेमानें पतकरली व श्रीसद्गुरुमातृलीच्या कृपेने ती निर्विघ्नपणे शेवटास गेली.

बाहेर गांवाची पाहुणे मंडळी

उत्सव कार्याक्रियतां गतसालाप्रमाणे चालू सालीं ठाण्याहून श्रीदेव शिरडी संस्थान टूस्टी सहकुटुंब सहपरिवार—दोन चिरंजीव, एक पुतण्या, दोन स्त्रीपां, मुलगी, अगाऊच ८—१० दिवस शिरडीस येऊन राहिले होते. उत्सवाचे आवले दिवशीं व उत्सव दिवसांत खालीं लिहिल्याप्रमाणे भक्तमंडळी आली होती. पुणे. श्री. गोपाळराव कुळकर्णी.

“ श्री. आपासाहेब गाडगीळ.

“ श्री. सौ. लक्ष्मीबाई उर्फ वहिनीसाहेब गाडगीळ.

“ श्री. सीताराम कोठीवाळे पवार (गाडगीळसाहेबांचा नोकर)

मुंबई. श्री. हरेराम.

“ श्री. सुंदरराव दीनानाथ नवलकर.

“ श्री. सौ. शांताबाई सुंदरराव नवलकर.

“ श्री. रावाबाई पेंढारकर.

मुंबई. दादरकर पुरंदरे.

” ” दादरकर.

” ” कुवरजी पारशी.

” ” डाक्टर सावे.

” ” कीर्तिकर.

” ” हरीभाऊ निमकर आचारी.

” ” लक्ष्मणराव डांगे आचारी.

दादर—श्री सावंत फौजदारसाहेब सर्व मंडल्यसह.

ठाणे—श्रीदेव सहकुटुंब सहपरिवार. (संस्थान द्रस्टी)

” ” गोखले महालकरीसाहेब पेन्शनर.

वांद्रे— ” रघुवीर भास्कर पुरंदरे, मदत खजिनदार.

” ” रामचंद्र आत्माराम उर्फ वावासाहेब तर्क्यूड, संस्थान खजिनदार.

सांताकूस ” रावबहादुर मोरेश्वर विश्वनाथ प्रधान, द्रस्टी.

अंधेरी ” हरिश्चंद्र मिश्री.

पारनेर ” गणेश शिवराम पाटणकर, सत्र रजिस्ट्रार.

नगर श्री. जानकीवाई जटार, एल. सा. पी. एम्., डॉक्टर.

शिरवळ,, वे. मू. दत्तात्रय पांडुरंग मोने.

नांशिक,, बाबुराव गाडगीळ, डॉक्टर.

कुडगांव,, धनराज बापू लोणिया सहकुटुंब सहपरिवार.

गुंतकळ,, अरोलकर सहकुटुंब सहपरिवार.

साकुरली,, गोविंद कमलाकर दीक्षित.

तांदुल्बाडी,, रामू व नामदेव श्रीविश्रामवोवांचे शिष्य.

सौ. वहिनीसाहेब गाडगीळ ह्या आपल्या माताराम पवार या नोंकरा-
सह अगाऊ दोन तीन दिवस येऊन नेहमींप्रमाणे उक्तृष्ट कामगिरी वजाऊन
कोजागरी पौर्णिमा करून दुसरे दिवशी मोने वर्गे मंडल्यांमह नगरावरून
पुण्यास गेल्या. देवही त्याच दिवशी पुरंदरेसह मनभाडवरून टाण्यास

गेले. त्याचे अधले दिवशीं देवांची मंडळी व श्रीमती राधाबाई पेंडारकर ह्या नगरास गेल्या.

कोठीचे काम उत्तम केल्यावद्दल सीताराम पवार यांचे व पाकगृहांत उत्तम व्यवस्था व सुंदर देखरेख ठेवल्यावद्दल व पुण्याहून कांहीं सामान तयार करून आणल्यावद्दल मी सौ. वहिनीसाहेबांचे मनःपूर्वक आभार मानतों.

श्री. बाबासाहेब तर्किंड, सुंदरराव नवलकर व रा. ब. मोरेश्वर प्रधान वर्गेरे मंडळी उत्सव संपण्याचे पूर्वीच काळाभावामुळे निघून गेली.

कीर्तन

चालू साळीं श्री ह. भ. प. विश्रामबोवा या उत्सवाचे वेळीं नागपूर प्रांतीं पर्जन्यातिवृष्ट्यापत्तींत त्यांच्या सर्व शिष्यांसहवर्तमान सांपडल्यामुळे त्यांना उत्सवास येतां येईना. तथापि त्यांनी त्याही संकटास तोंड देऊन उत्सव दिवसापूर्वीं ते शिष्यांसहवर्तमान खानदेशांत तांदुळवाडीस येऊन पोंचले. आपण उत्सवास येतों अशा खुणेदाखल त्यांनी २-४ दिवस अगाऊ आपले दोन शिष्य श्री. रामू व श्री. नामदेव यांना शिरडीस पुढे पाठविले. परंतु पुनः कांहीं अपरिहार्य कार्यामुळे त्यांचे येणे झाले नाहीं.

पुण्यतिथीकरितां ठाण्याचे श्री. देव यांनी एक आख्यान मुद्दाम तयार करून आणिले होते. परंतु त्यांस फार धाई झाली असल्या कारणाने श्री. बापाजी लक्ष्मण कुलकर्णी शिरडीकर यांस ते साधेना. शेवटीं ज्यांनी आपले सर्व आयुष्य नोकरींत खर्च केले, ज्यांना विद्याव्यासंग नाहीं, ज्यांना कवित्व, वृत्कृत्व व गायन यांचा गंध नाहीं, ज्यांना सभाधीटपणा म्हणजे काय व व्याख्यान अथवा प्रवचन कसे दावे हें कधींही माहीत नाहीं, अशाच ठाण्याच्या देवांचे बुद्धीस श्रीमर्थ सद्गुरु साईबाबांनी कृपेने प्रेरणा करून त्यांना कीर्तनकाराचे भोग देऊन, आपल्यापुढे उमें करून त्यांचे पुतणे श्री. वसंतराव देव व गांवांताळ एकादोन मंडळीच्या साहाय्याने कसेवसे कीर्तन करून घेऊन वेळ माजरी करून घेतली. “जेनुं काम तेने थाय वीजो करे तो गोता खाय” या प्रसिद्ध गुजराथी म्हणीप्रमाणे कीर्तन कसें झाले असेल त्याची कल्पना वाचक

करतीलच. असो. मंगळवारी विजयादशमीचे दिवशीं व गुरुवार व शुक्रवार या दोन दिवशीं मिळून एकंदर तीन दिवस श्री. बापाजी लक्ष्मण कुलकर्णी यांनी कीर्तन केले व नेहमीप्रमाणे तीं कीर्तने चांगलींच झालीं.

कार्यक्रम

विजयादशमी मंगळवार ता. २०-१०-३१

पहाटे ५ ते ६ सनई चौघड्यासह नित्याप्रमाणे काकड आरती.

सकाळीं ६ ते ९ श्रीचे समाधीवर रुद्राभिषेक, व समाधीपुढे सनई चौघड्याची नित्याप्रमाणे हजेरी.

,, ९ ते ११ श्रीचे समाधीस मंगळस्नान, वस्त्रपरिवान, पोडशोपचार पूजा, श्रीच्या प्रधान लेंडी वारेताळ पुण्यहार व तुळसी, दूर्वा समर्पण.

,, ११ ते २ श्रीचे समाधीपुढे श्री. बापाजी लक्ष्मण कुलकर्णी यांचे कीर्तन व आरती.

दुपारी २ ते ३ ब्राह्मण व संस्थान मंडळी व पाढणे मंडळीचे भोजन.

,, ३ ते ४ श्रीचे समाधीपुढे श्री. नानु पुजारी यांचे नैतिक पुराण.

,, ४ ते ६ सीमोळुंघन व सायंकाळी आरती.

,, ६ ते ८ रथाची मिरवणूक व गारुड.

सायंकाळीं ८ ते ११ शेजारती व भजन.

अस्थिन शु. १०-११ बुधवार ता. २१-१०-३१

पहाटे ५ ते ६ व ६ ते ८ वर प्रमाणे.

सकाळीं ८ ते ९ भिक्षा.

,, ९ ते ११ वर प्रमाणे.

,, ११ ते १ श्री. देव यांचे पुण्यतिथी आख्यान, कीर्तन व आरती..

दुपारी १ ते २ पुण्यतिथी आराधना विधि.

,, २ ते ४ ब्राह्मणभोजन.

,, ४ ते ५ श्रीचे समाधीपुढे नैतिक पुराण.

दुपारी ५ ते ६ श्रीशिरडी संस्थान कमिटीची सभा.

,, ६ ते ८ मराठे व इतर मंडळीचें भोजन.

,, ८ ते ११ रथाची मिरवणून, गारुड, शेजारती व भजन.

आश्विन शु. ११ गुरुवार ता. २२-१०-३१

पहाटे ५-६ व ६ ते ८ व ८ ते ११ वर प्रमाणे.

सकाळी ११ ते २ आरती, फराळ व भोजन.

दुपारी ३ ते ५ श्रीचे समाधीपुढे श्री. देव यांचे नैतिक व श्रीज्ञानेश्वरी पुराण.

,, ५ ते ६ शिरडी संस्थान कमिटीची सभा.

सायंकाळी ६ ते ८ संदल व सायंकाळची आरती.

,, ८ ते ९ चावडी.

रात्री ९ ते ११ श्री. बापाजी कुलकर्णी यांचे कीर्तन, शेजारती व भजन.

आश्विन शु. १२ शुक्रवार ता. २३-१०-३१

पहाटे ५ ते ६, ६ ते ८ व ८ ते ११ वर प्रमाणे.

सकाळी ११ ते २ श्री. बापाजी लक्ष्मण कुलकर्णी यांचे काल्याचे कीर्तन व आरती. दुपारी २ ते ३ भोजन.

,, ३ ते ५ श्रीचे समाधीपुढे श्री. देव यांचे नैतिक व श्रीज्ञानेश्वरी पुराण.

,, ५ ते ६ सायंकाळची आरती.

,, ६ ते ९ भंडाराभोजन.

रात्री ९ ते ११ शेजारती व भजन.

भोजन पाच्रे

मंगळवार नवमीसह विजयादशमीपासून पाहुणेमंडळी येण्यास सुखात झाली. त्या दिवशी दोन्ही वेळा मिळून सुमारे १२५ पान झालें. बुधवार दशमी रोजी दोन्ही वेळा मिळून सुमारे ५०० पान झालें. गुरुवार एकादशी रोजी दोन्ही वेळां मिळून अजमासे २०० पात्र झालें. शुक्रवार द्वादशी रोजी दोन्ही वेळां मिळून सुमारे ८०० पान झालें.

रविवार-कोजागरी पौर्णिमा ता. २५-१०-३१

सालमजकुरचे कोजागिरी पौर्णिमेस सौ. वहिनीसाहेब गाडगील व श्री. सीताराम पवार हजर असल्यामुळे व सर्व गांवकरी मंडळी हजर असल्यामुळे. शिरडीस श्रीचरणाजवळ ही पौर्णिमा थाटाची व यथाशास्त्र झाली. त्या दिवशी दुपारी ४ ते ६ पर्यंत श्री. देव यांचे श्रीने समाधीपुढे नैतिक व श्रीज्ञानेश्वरीने प्रवचन झाले. तसेच रात्रीं श्रीची पूजा, दूध, साखर, खडीसाखर, पेढे, नारळ व पोहे यांचा नैवेद्य, सर्व गांवकरी लोकांस प्रसाद वांटून, ब्राम्हणांस दक्षिणा देऊन सर्वास श्री. देव यांनी कोजागरीची कथा सांगितली व सर्व मंडळी घूू खेळण्यास बसली. पहाटे ३ वाजेपर्यंत खेळणे झाल्यावर सर्व मंडळी आपापले घरीं गेली.

भोजनाचा बेत

उत्सव दिवसांत भोजनास दोन चटण्या, दोन भाज्या, अमटी, मीठ, लिंबू, भात, वरण, तूप, पांढरी पोळी; दसव्याचे दिवशीं श्रीने नैवेद्यास पंच-पक्वान्ने; पुण्यतिथीचे दिवशीं व भंडारा भोजनास सर्वास शिरा केला होता. श्री. तात्या पाटील कोते व श्री. बापुराव बोरावके व श्री. माधवराव देशपांडे व संस्थानची सर्व नोकर मंडळी यांना चार दिवसांचे निमंत्रण केले होते. शिरा हें पक्वान्न पोटभर होते व ताक भरपूर होते.

भिक्षा

पूर्व पद्धतीस अनुसरून यंदाचे उत्सवांत पुण्यतिथीचे दिवशीं श्रीने बाधाचा जयघोष करीत व्यवस्थापक मंडळीनीं गांवांत भिक्षा मागितली.

अभिषेक

सालमजकुरीं श्रीने आराधनविधीकरिता शिरवळ्हून (संस्थान भोर) मुद्दाम वे. मू. रा. रा. दत्तात्रय पांडुरंग उर्फ बगोवा मोने यांना आणण्यांत आले होते. त्यांनी आराधनाविधि उत्तम प्रकारे पार पाढून श्रीने समाधीवर रुद्र, लघुरुद्र व पवमान लघुरुद्र केले.

फुलबाग

रावबहादुर मोरेश्वर विश्वनाथ प्रधान राहणार सांताकुळ यांनी लेंडीची जागा विकत घेऊन श्रीच्या फुलबागेकरतां अर्पण करून सर्व भक्तमंडळीच्या

तुलसी-फुलांची तकार कायमची दूर करून श्रीसमर्थ सद्गुरु साईबाबांची उत्तम प्रकारची सेवा करून आपले नांव अजरामर करून ठेविले आहे. बागेत आता वहुतेक सर्व प्रकारचीं फुले होत असून महाराजांचे समाधीवर दररोज फुलांची व तुलसीपत्रांची रेलचेल असते. या सर्व कृत्यांचे श्रेय रावबहादुर यांना आहे हें निराळे सांगणे नकोच. श्रीसाइमाउली त्यांचे सहकुटुंब कल्याण करो अशी तिचेच पुण्यचरणीं नम्र प्रार्थना आहे. बागेची व्यवस्था चांगल्या प्रकारे ठेवीत असल्याबद्दल श्री. सगुणराव यांची संस्थानकमिटी आभारी आहे.

याच बागेतील फुलांचे हार व शेरे श्रीचे उत्सवांत श्रीचे समाधीवर रोज समर्पण होत असत व कित्येक भक्त बागेतील फुलांचे हार विकत घेऊन श्रीचे समाधीवर प्रेमाने घालीत असत व बागेकरितां जागा देणाऱ्या सद्गुरुकांचे अभीष्टचितन करीत असत. या फुलबागेमुळे शिरडी गांवास एक प्रकारची अपूर्व शोभा आली आहे. याच बागेत महाराजांनी खण्लेली एक लहानशी पायऱ्यांची विहीर आहे. तिच्यांत पाणी भरपूर आहे व ते फार गोड आहे. त्या विहीरीवर संस्थानकमिटीने एक रहाट बसविला आहे. त्यामुळे सर्व बागेस पाणी मनमुराद मिळते.

श्रीसंत भाऊराव कुंभार

या उत्सवांत भाऊराव कुंभार हे भोजनास येत असत. त्यांनी मागितल्या-प्रमाणे त्यांना दक्षिणा व वर्षे देण्यात आलीं. ते पुराणासही कधीं कधीं येऊन वनत व मधून मधून कांहीं उपदेशामृतही मंडळीस पाजीत. त्यांची वृत्ति संतांना साजेशीच आहे. ते निरीच्छ व वैराग्यशील आहेत. ते कशाचाही परिप्रेक्ष करीत नाहीत.

आभार

या सर्व उत्सवकार्यात श्री. माधवराव वलवंत देशपांडे, त्यांचे दोन्ही चिरंजीव, सुशील स्नुषा, सौ. रावावाई, श्री. तात्या पाटील कोते श्री. रघुवीर भास्कर पुरंदरे, श्री. सौ. वहिनीसाहेब गाडगीळ, श्री. सीताराम पवार, श्री. बाळ पिळाजी गुरव व संस्थानची इतर नोकर चाकर मंडळी, यांनी हरएक प्रकारे

मेहनत घेऊन उत्सवकार्यक्रम निर्विक्षणपणे पार पाडला व श्री. वापार्जी लक्ष्मण कुलकर्णी यांनी तीन दिवस कीर्तन करून उत्सवास र्जा शोभा आणिर्दी त्यावदल या उत्सवाचे व्यवस्थापक सर्वांचे अत्यंत आभारी आहेत.

यंदाचे उत्सवांत काम करणाऱ्या बहुतेक मंडळींमध्ये वस्त्राखपाने व द्रव्य-खपाने देणग्या दिल्या आहेत, त्यांची नांवे सोबतचे हिंडोबांत दिलीं आहेत.

सोबत हिंडोबाची यादी जोडली आहे. तमेच ज्या भद्रकांकडून या उत्सव-कार्यकरतां वर्गणी आली त्यांची नांवनिश्चावार व रक्कमवार यादी दिली आहे.

याप्रमाणे साध्यंत विस्तृत व तपशिलवार अहवाल श्रीचरणीं नम्रता व अत्यादरपूर्वक सादर केला आहे. त्यांत चूकमूळ असेहे त्यांची माफी करण्यास श्रीचरणीं सविनय प्रार्थना आहे. उत्सवास आलेल्या भर्व भक्तजनांवर तमेच ज्यांनी व इतर भक्तमंडळीनीं उत्सवास हजर न राहतां परभारे मनिआईरी पाठवून किंवा अन्य प्रकारे जी द्रव्यद्वारा व शरीरद्वारा मदत केली त्यांवर श्री अखंड कृपा करतील अशी मला वलवती आशा आशा आहे. या उत्सव-कार्यात ज्या माणसाच्या हातून जाणून किंवा न जाणून चुका आल्या असर्तील त्यांची माफी करण्यावदल माझी श्रीचरणीं अनन्यभावे प्रार्थना आहे. या अज्ञान व मतिहीन वालकाकडून दरसाल याचप्रमाणे मेवा घेत जावा अशी श्रीच्या दिव्य व पुण्य पदपंकजीं अंतःकरणपूर्वक शेवटची विज्ञप्ति आहे.

शिरवळ,
गुरुवार, आश्विन कृ. १०,
शके १८५३.

श्रीचरणरजदासानुदास,
बाळकृष्ण विश्वनाथ देव,
व्यवस्थापक विश्वस्त.

शके १८५३च्या श्रीसमर्थ सद्गुरु साईबाबा महाराजांच्या
पुण्यतिथी उत्सवाचा जमाखर्च.

जमा

खर्च.

रु. आ. पै.

०-०-०	गेले सालच्या पुण्यतिथी उत्सवाची विळळ.
४०३-८-०	श्री. बाबासाहेब तर्खड, शिरडी संस्थान खजिनदार यांजकडून उत्सव कायां- साठी खचकिरितां शेत- लंली अगाऊ रक्कम.
५६०-१३-३	उत्सवकायांसाठी ठिक- ठिकाणाहून आलेली वर्गणी.
४०३-०-३	श्री. बाबा- साहेब तर्खड मार्फत.
२०७-०-०	श्री. मुंदर- राव नवल- कर मार्फत.
५८-४-०	श्री. देव. मार्फत.
३३-१४-०	श्री. बापूराव बोरावके. मार्फत.
५-४-०	श्री. गुरुवीर पुरंदरे. मार्फत.

रु. आ. पै.

४-४-६	चहा.
३८-०-०	तांदुळ भाडेखर्चसह.
५६-१५-९	तूप.
१३-३-०	तेल गोडे.
१४-८-०	साखर.
२५-४-३	गूळ.
१०-१-९	गव्हाचा रवा.
१२-०-०	गहूं.
६-२-०	तुरीची ढाळ.
२-६-०	चण्याची ढाळ.
३-०-०	चण्याच्या ढाळीचे पीठ.
०-१२-०	खोबरे.
१-८-०	भीठ.
१-४-०	तांबडे तिखट.
१-२-०	मसाला.
०-६-०	हिंग.
०-१०-०	हळद.
०-१-०	मोहरी.
०-७-०	चिंच, अमसुले, हिरवी मिरची.
०-२-०	जिरे.
८-८-०	बटाटे.
०-१०-०	दांगर, गवारी.
०-३-०	लिंबे.
३५-१४-३	दूध कोजागिरीसह.
१-३-०	नारळ.

— — —

५६०-१३-३

रु. आ. पै.

११-५-९ भिक्षेचे उत्पन्न.
 ८-२-० रोख.
 २-०-६ गहूं.
 ०-१२-० तांदूळ.
 ०-३-९ बाजरी.
 ०-१-६ ज्वारी.
 ०-२-० नारळ.

११-५-९

३०-१४-६ उत्सव दिवसांतील दोन्ही
पेट्याचे उत्पन्न.

२७-६-३ मंदीर-पेटी.
 ३-८-३ मशीद-पेटी.

३०-१४-६

१८-१५-६ शिळक राहिलेल्या सामा-
नाच्या विक्रीचे उत्पन्न.

२५-०-० श्री. बाबासाहेब तर्खड.
 यांजकडून श्री. पुरंदरे
 यांनी पुण्यतिथी उत्सवाचे
 खर्चाकरितां अगाऊ घेत-
 लेली रक्कम.

३०-०-० श्री. बाबासाहेब तर्खड
 यांनी प्रसादाचे सामान व
 पिशव्या व पोस्टेज व
 निमंत्रणपत्रिका छपाई
 वगैरे कामाकरिता खर्च
 केलेली रक्कम.

२-११-९ श्री. बाबासाहेब तर्खड
 यांनी श्रीचे निशाणाकरिता
 पाठविलेल्या कापडाची
 किंमत.

रु. आ. पै.

२-१-० केशर.
 ०-०-६ खडीसात्तर.
 ०-४-० वेलदोडे.
 ०-१२-० बदाम.
 ०-४-० विद्याची पाने.
 ०-९-० सुपारी.
 ०-९-६ लवंगा.
 ०-२-३ कात.

३-६-० भरार.
 २-९-६ शेंगादाणे.
 १-२-० साबूदाणे.
 ५-४-० पश्चानवी.
 २-८-० द्रोण.
 ८-०-० सरपण.
 ७-०-० घासलेट.
 ०-३-० केरसूण्या.

०-३-० चावडीत चिकटविष्या-
करिता बेगडी कागद.

३-०-० श्रीचे नैवेद्यास पेढे.
 १-८-६ „ „ पोहे लाडा.
 ८-१२-० पुण्यतिथी आराधन विधा-
ने बळं दक्षिणा.

६-८-० लघुरुद्राभियेक दक्षिणा.
 ५-८-० पवानालाभियेक लघुरुद्र
दक्षिणा.
 ६-४-० आराधनविधीस ५ धोत-
रांची पाने.
 ८-४-० आराधनविधि चालविणारे
ब्राह्मणास येण्या-जाप्याना
खर्च.

१५-०-० श्री. बापाजी लक्ष्मण कुळ-
कणी यांनी ३ दिवस
कीर्तन केले त्याबद्दल त्यांके
मंदिरास मदत.

रु. आ. पै.

३४-१३-६ श्री. सुंदरराव नवलकर
सेक्टरी यांनी पुण्यतिथी
करिता खर्च केलेल्या
रकमा.

१०-०-० श्री. हरीभाऊ
आचारी व
रांगे यांस
मुं व ई हू न
जा ते वे की
रेल्वे भाडथा
साठी दिलेली
रक्कम.

२४-१३-६ पुण्यतिथी-
करिता अत्तर
व सुवासिक
तेल, निमंत्रण
पत्रिके करिता
लि फा के,
तिकिटे, लेबले
या करि ता
केलेका खर्च.

३४-१३-६

रु. आ. पै.

२-४-९ भोजन दक्षिणा.
८-१३-० पुण्यतिथीचे दिवसांत
संस्थानांतून घेतलेल्या
सामानाची किंमत.

१-०-० श्रीचे शामसुंदर अश्वास
विजयादशमीस ओवा-
लणी.

१-१५-० अत्तर व सुवासिक तेल.
२२-४-६ निमंत्रणपत्रिके करिता पा-
किटे, तिकिटे व लेबले.

३-०-० पितळी बकेट.

२१-३-६ रेल्वे खर्च.

९-१३-० मोटार खर्च.

२-८-० तांगा खर्च.

४-११-० बैलगाढी खर्च.

२-८-० तराफा खर्च.

४-११-० हमाली खर्च.

७-८-० पाणी भरण्याची मजुरी.

१०-११-६ मोलकरीणीची धुण्याची क-
भाडी घासण्याची मजुरी.

१-०-० लक्ष्मण सुतार यास किर-
कोळ मोडतोड दुरुस्तीची
मजुरी.

२-४-० दळण मजुरी.

२-०-० भंडारा भोजन तयार
करण्याची मजुरी.

६८-०-० अचारी मजुरी.

०-८-० फर्शी धुण्याकरिता कापड.

२-११-९ श्रीचे निशाणाकरिता
कापड.

२-९-० निमंत्रणपत्रिका छाईफ
खर्च.

२८-७-९ प्रसाद पाठविष्याचा खर्च

श्री साईलौला

रु. आ. पै.

२-१२-० पि श व्या-
साठी कापड

१-८-० पिशव्यांची
शिलाई.

३-१२-० साखर.

०-१०-० सुंठ, वेलदोडे.

१८-१३-० पोस्टेज.
तिकिटे.

१-०-९ मागाहून.

२८-७-९

५१-१-० कपडे वाटले.

बाला चोपदार. नाना।
चोपदार. अहिल्या. माणिक.
तासेवाला. अबदागिर-
वाला. गटू. शिंदे. पालखी-
वाले असामी ४:-आण्णा,
भिक्या, रुंजा व त्याच-
भाऊ, अबदुलभाई. बाबू
अजाचा. श्रीसंत भाऊराव
कुंभार. यांना धोतरजोडे,
धोतरांची पाने, कफन्या,
लंगोटथा, कुडती, बंडथा,
पासोडी वगैरे. जानव्या
महार यास धोतर पान.

२-०-० सिताराम पोवार पोस्त.

१-८-० नाना चोपदार „

३-०-० उद्धव देशपांडे „

१-०-० श्रीसंत भाऊराव कुंभा
यांस दक्षिणा.

११-०-० श्री विश्रामबोवांचे दोन
मुलांस.

४-८-९ किरकोळ.

रु. आ. पै.

४०३-८-० श्री बाबासाहेब तर्खंड
यांजकडून खर्चकिरितां
श्री. देव यांनी घेतलेली
अगाऊ रक्कम परत.

२५-०-० श्री. बाबासाहेब तर्खंड:
यांजकडून श्री. पुरंदरे
यांनी पुण्यतिथी खर्च-
किरितां अगाऊ घेतलेली
रक्कम. परत.

३०-०-० श्री. बाबासाहेब तर्खंड
यांनी प्रसाद पाठविष्या-
साठी कापड, इतर जिज्ञस-
व तिकिटे, पाकिटे अण-
ण्याकिरितां खर्च केलेली
रक्कम परत.

३४-१३-६ श्री. सुंदरराव नवलकर
सेकेटरी यांनी अत्तरे, तेळे,
निमंत्रणपत्रिकाकिरितां व
कार्ड पाकिटे, लिफाफे,
लेबले, वगैरेकिरितां खर्च
केलेली रक्कम परत.

११०६—७-९

२११-१०-६ कायम निधीत टाकणे
श्री शिल्क किरितां
श्री. बाबासाहेब तर्खंड:
यांजकडे दिली.

१३१८-२-३

किरवळ, संस्थान भोर, गुरुनार,
अश्विन कृष्ण १०, शके १८५३.
प्रजापति नाम संवत्सरे,
तारीख ५ नवंबर मह १९३१.

बालकृष्ण विश्वनाथ देव,
पुण्यतिथी उत्सव व्यवस्थापक विश्वस्त.

सिंहावलोकन

सुमारे नऊ वर्षांमागें एके रविवारीं सकाळीं, आपल्या श्रीसाईं सच्च-
रिताच्या अध्यायांचे एक हस्तलिखित बाड घेऊन कै. श्री. गो. र. दाभोळकर,
सेवकाकडे आले होते.

त्यांतले प्रथमचे एक दोन अध्याय वाचतांना लेखकाला ते इतके गोड
बाटले कीं, सर्व अध्याय छापवून प्रसिद्ध करण्याची श्री. दाभोळकरांना त्यांने
विनंति केली. एकदम प्रसिद्ध ज्ञाल्यास जनतेला तो ग्रंथ पसंत पडेल किंवा वसें
आणि त्यामुळे आंगावर विनाकारण खर्च पडेल, कीं काय याविषयीं ते साझंक
असल्यामुळे एक मासिक चालू करावें असेही त्यांना सुचविले होते.

त्यांनी कै. हरि सीताराम ऊर्फ भाऊसाहेब दीक्षित यांची सल्ला घेतली.
सहा महिने ज्ञाले तरी कांहींही होत नाहीं असें पाहून खंती न होतां, एके
दिवशीं कै. दाभोळकर व दीक्षित श्रीसमर्थाच्या कायम निधीच्या योजने-
संबंधीं विचार करण्यासाठी लेखकाच्या घरीं आले असतां, इतर सर्व मार्ग
बाजूला ठेवून उत्तम मार्ग म्हणजे श्रींच्या पायांपाशीं वसून जे अपूर्व प्रसंग
अनुभविण्यांत आले, त्यांचे घोतक, म्हणजे या कांहीं भाकडकथा नव्हत,
अत्यंत आश्वर्यकारक तर खच्याच, व आमच्या प्रत्येकाच्या अंतःकरणास योग्य
तो मार्ग दाखवून, आत्मविश्वास वाढावा याच हेतूने घडण्यांत आल्या आहेत,
म्हणून, श्रीसमर्थ साईबाबांच्या लीला एका मासिकाच्या रूपाने प्रसिद्ध होऊन,
खर्चवेच जाऊन बाकीच्या व्यय श्रींच्या कायम निधीकडे व्हावा, हें त्यांने
आग्रहाने सुचविले, आणि तें त्यांना पसंत पडले.

पांचशे रुपयांची रक्कम त्यांच्या स्वाधीन करण्यांत आली आणि
श्रीसाईंलीला हें मासिक प्रसिद्ध होऊं लागले.

पहिल्या प्रथम ९५० वर्गांदार मिळून श्रींची लीला इतकी लोकप्रिय
ज्ञाली कीं पहिल्याच अंकाचे पुनर्मुद्रण आणखी १००० प्रतींचे ज्ञाले.
श्री साईंलीलेची मालकी सेवकाकडे ठेवण्यांत आली.

श्रीसाई भक्तांचे गोड अनुभव प्रसिद्ध होऊं लागले. कौ. दीक्षित हयात असेपर्यंत ते स्वतः अनुभव तपासून प्रसिद्ध करवीत असत.

त्यांच्या मृत्युनंतर श्रीसाईलीलेचे अंक वेळेवर प्रसिद्ध होईनात. ते इतके कीं, कौ. दाभोळकरांच्या निधनाच्या वेळीं ते बहुतेक एक वर्ष मार्गे पडले होते.

या सर्व कारणामुळे पूर्वीच्या ९५० च्या संख्येवरून कौ. दाभोळकरांच्या मृत्युदिनापर्यंत वर्गणीदारांची संख्या घटून ४०० च्या आंत आली.

त्यांच्या मृत्यूमुळे सर्व प्रकारची जबाबदारी लेखकाच्या आंगावर पडली. लेखकाला स्वतःला प्रसिद्धीचा तिटकारा, आणि कोना कोपन्यांत राहावयाची हौस असल्यामुळे जेव्हां श्रीसाईलीलेचे सर्व प्रकारचे चालकत्व त्याच्यावर पडले तेव्हां तो स्वाभाविक रीतीने गोंधळून गेला, तेव्हां प्रधान व देवादि शुभेच्छु मंडळीने त्याला धीर दिला.

आज लगवग सत्तर वर्षांची उमर असूनही संसारसंगोपनार्थ त्याला नोकरी करावी लागत आहे, आणि ती देखील बरीच जबाबदारीची आहे. त्यांतल्या त्यांत संस्थान कमिटीने संस्थानाच्या खजीनदारीचे काम पण निर्दय-पणाने त्याच्या माथीं मारले आहे.

हीं सर्व कामे केवळ श्रीच्याच कृपेने चाललीं आहेत अशी त्याची पूर्ण खात्री आहे.

“मुकुं करोति वाचालं” या वाक्याची पूर्ण प्रचीति घेऊन या अत्यंत अज्ञानी व ढीन मजूरास ज्या ममतेने, सहनशीलतेने व प्रेमाने आज तीन वर्षे श्रीसाईलीलेच्या वर्गणीदारांनी संभाळून घेतले आहे त्या त्यांच्या कृतीचे श्रेय तो त्या साक्षात् प्रेममूर्ति श्रीसाई माउलीलाच सर्वस्वीं अर्पण करीत आहे.

इतक्या विस्ताराने लिहिण्याचे मुख्य प्रयोजन हेच कीं, या सर्व कारणामुळे श्रीसाईलीलेच्या वर्गणीदारांची संख्या घटत घटत ती २५० पर्यंत

आली आहे; त्यामुळे छापण्याचा व टपाल वर्गे सर्व खर्च बाद जातां, दोन अडीचशे रुपये पदरचे खर्च होत आहेत, आणि त्यामुळे श्रीच्या कायम निधीला मदत होण्याचे तर दूरच आहे. तर ही सर्व स्थिति अवलोकनात घेऊन प्रत्येक भक्ताने श्रीसाईलीला ही माझ्यासाठीच आहे, माझीच आहे, या आपुलकीच्या भावनेने पूर्ण प्रेरित होऊन आणखी जिज्ञासु वर्गणीदार मिळवून देऊन, श्रीच्या कायमनिधीला हातभार लावण्याचे श्रेय घेऊन, या संस्थेला क्रृष्णी करावे.

सर्व भक्तांचा चरणराज,
रा. आ. तर्खंड.

ता. क.—श्रीसाईलीलेचे नववे वर्ष येत्या चैत्र शुद्ध प्रतिपदेला सुरु होईल. तरी त्यापूर्वी सवडीनुसार आपआपली वर्गणी रु. ३—६ मनिओर्डरीने पाठवून दिल्यास V.P. करण्याचे प्रयोजन पडणार नाही; V.P. फक्त तीन दिवस टपालखाते राखते, आणि त्या तीन दिवसांत कांहीं अपरिहार्य कारणामुळे वर्गणीदाराला ती स्वीकारितां आली नाहीं तर ती परत येते आणि लालेला एक वर्गणीदार आंचवतो, अशी वस्तुस्थिति होत असते, म्हणून ही अत्यंत आदरपूर्वक नम्र विनंति करण्यांत येत आहे. क्षमा असावी.

—संपादक.

वर्गणीदारांकरितां

१ श्रीसाईलीलेचा वर्षारंभ चैत्र महिन्याचे अंकापासून आहे. नदीन वर्गणीदारांस वर्षारंभापासून अंक घ्यावे लागतील.

२ पत्ता बदलणे ज्ञात्यास लगेच आम्हांस कळवावै. बदललेला पत्ता न कळविल्यामुळे किंयेक वेळां अंक गहाळ होतात.

३ अंकासंबंधी पत्रव्यवहार आमचेकडे करावा.

४ लेखासंबंधी पत्रव्यवहार संपादक व प्रकाशकांकडे करावा.

वार्षिक वर्गणी.

वार्षिक वर्गणी टपाळ खर्चासह मनिझॉर्डरने अगाऊ रु. ३।=, व्ही. पी. ने रु. ३॥, फुटकल अंक १ मागील अंकास शिळ्क असत्यास -॥-
व्यवस्थापक—श्रीसाईलीला.

लेखकांकरितां

१. श्रीसाईलीलेत प्रसिद्धीसाठी पाठविलेला लेख अथवा कविता कागदाच्या एका बाजूवर, मार्जिन सोडून, सुवाच्य बालबोध लिपीत असावी. पेन्सिलीने किंवा कागदाचे दोन्हीं बाजूस लिहिलेला मजकूर छापण्यास फार त्रास पडतो.

२. लिखाणासोबत पूर्ण नांव व पत्ता दिला पाहिजे. नांव प्रसिद्ध न करितां टोपण नांवाखाली प्रसिद्ध द्यावयाची असत्यास त्याप्रमाणे कळवावै.

३. लेख अथवा कविता हातीं आल्यानंतर १ महिन्यांत पसंति अगर नापसंति कळविली जाईल. पसंति कळविल्यानंतर, आम्हांला कळविल्याशिवाय लेखकांना तो मजकूर दुसरीकडे छापविण्यास देऊ नये.

४. लेखांत योग्य तो फेरफार करण्याचा अविकार आमचेकडे राहील. येईल तसा शब्दशः प्रसिद्ध करण्याची हमी आम्ही घेत नाहीं.

५. लेखासोबत पुरेसे पोस्टेज आल्यास, नापसंत लेख परत करू.

प्रकाशक—श्रीसाईलीला.